

Den 3 oktober 1864

Exercis under förmiddagen. Mindre reparationer och allmän vapenvård

Den 4 oktober 1864

Flera män magsjuka. Orsak okänd.

Den 5 oktober 1864

Oroligheter bland mannarna. Smith och Reeves i arrest efter bråk under morgenvakten. Ytterligare män sjuka.

Den 6 oktober 1864

Sergeant Hart ordervägrar inför mannarna. Släpper honom med en reprimand.

Den 7 oktober 1864

Tar över befälet. Paine skjuten igår kväll. Stor oro bland mannarna. Minnestund hålles i samband med begravning. Två misstänkta gärningsmän finns.

Den 8 oktober 1864

John Allison och Charles Ardifff finnes skyldiga till mordet på Paine. Vittne intygar. Arkebusering under kvällen.

Den 9 oktober 1864

Dålig stämning i fortet. Magsjuka härjar fortfarande. Disciplinåtgärder mot trotsiga mannar.

Den 10 oktober 1864

Stort bråk i massen. Skottlossning från flera håll. Mindre brand på gården. Flera män i husarrest.

Den 11 oktober 1864

Svagsinta intriganter försöker fränta mig befälet. Rättrådiga män hjälper mig. De satarna skall dyrt få betala.

Den 12 oktober 1864

Efter stor samling i mässen lugnar sig allt. I natt sover jag lugnt för första gången på länge.

Den 13 oktober 1864

Allt lugnt. Inget att rapportera.

Den 14 oktober 1864

Allt lugnt. Inget att rapportera.

Den 15 oktober 1864

Allt lugnt. Inget att rapportera.

Den 16 oktober 1864

Allt lugnt. Inget att rapportera.

Den 17 oktober 1864

Allt lugnt. Inget att rapportera.

Den 18 oktober 1864

Allt lugnt. Inget att rapportera.

Den 19 oktober 1864

Allt lugnt. Inget att rapportera.

Den 20 oktober 1864

Allt lugnt. Inget att rapportera.

Shaun

Det är något skumt som pågår, Kapten och löjtnanten ger varandra underliga blickar. Bäst att hålla ett öga på dem, någonting är i görningen. Jag må vara krigsskadad, men jag har fortfarande ögon att se med...

Jag är jävligt trött på att ta order av alla. Min härkomst skrämmer kanske yankeesvinen, men det ger dem inte rätt att trycka ner mig. Blickarna jag får blir bara värre och värre. Ibland blir det för mycket, det blir svårt att tänka. En klunk lugnar mig nog...

Vad är det som far i dem? Tror dem inte att jag märker? Allihopa har dem gått bakom ryggen på mig. Var på din vakt Shaun, ulven vill åt dina får. Men jag skall nog överlista dem alla, jag blir den som skrattar sist...

Det är uppenbart, dem vill ha ihjäl mig. De letar bara efter rätt tillfälle. Men jag sänker inte garden för en sekund. Det Irländskt blod ni har att göra med gossar, det skall gudarna veta! Faugh an Ballagh!

Jeremiah

Allting känns så bra. Jag känner mig starkare än vanligt. Det känns som om allting går lite snabbare än vanligt, som om det blir lättare att fatta beslut. Någonting förändras inom mig...

Mycket har sagts om mig, ofta det faktum att jag är lite klen. Jag önskar att jag skulle få träffa de personer som sagt det igen. Jag skulle visa dem ett och annat. Någonting bubblar inom mig, och snart kokar grytan över...

Är det ödet som placerat mig i en grupp med Kapten John som ledare? Är det guds grymma sätt att säga att de onda vinner i längden? Någon gång skall allt ställas på sin kant, jag tror det är dags nu...

Jag har aldrig varit så stark som nu. Jag är fullkomligt beredd att döma John; om inte gud tar sitt ansvar måste jag göra det. Min bror är död och det får jag leva med resten av livet...

Nathan

Någonting känns rätt, helt rätt. Jag känner något jag inte känt på länge. Är det möjligt att han finns på ett ställe som det här? Om så är fallet ber jag ödmjukt om att få känna hans hand vid min sida än en gång...

Det blir tydligare och tydligare att han finns här ibland oss. Men jag är inte säker på vad han vill. Många tecken att tyda, talar han genom någon?

Någon driver med mig? Han står där i ögonvrån, men när jag vänder mig om är han borta. Vad vill han? Är det ytterligare ett test? Jag kan inte acceptera att han gör såhär mot mig. Jag som var hans trognaste tjänare.

Skrattar, han skrattar åt mig. Någonstans bakom deras pannor sitter han och hånar mig. Styr dem, låter mig smaka människans ondska. Jag vänder mig från honom, jag låter mig inte styras som de andra. Den onde bor i dem allihopa, det jag först kände var min innersta önskan manifesterad. Jag trodde att gud talade till mig igen. Jag lät mig förledas av den onde, men inte längre...

John

Vad kan jag säga? Ett mysterium, ett totalt mysterium. En av de värsta gåtor jag någonsin stött på, och jag är den som fått i uppdrag att lösa den. Allt kommer att krävas av mig, och lite till. Den eld som det var så länge sedan jag kände börjar värma smått igen...

Någonting händer, något känns i bröstet. Människorna omkring mig ser annorlunda ut. Jag kan ta min dom nu, ge mig själsfrid och låt mig vila. Snart vaknar lejonet igen, jag vill slippa det...

Hur kan jag vara så naiv? Självömkan? Ett patetiskt svin är vad jag är. Alla de män jag mördat var säkerligen bättre människor än mig, men det är jag som lever, varför? Om det finns en gud är han ett vidrigt monster som utsätter mig för det här. Jag tycker mig se dem igen, alla de män jag mördat. Som en svag reflektion på ögats hinna.

Leva eller dö? Vad spelar det för roll? Om det finns ett helvete är det där jag hamnar, men det spelar ingen roll. Jag har levt i helvetet så länge nu, jag är van. Snart kommer allt att vara över. Eller? Någonting tar över mig inifrån, den onde kanske styr mig? Jag har gjort mitt val till hans favör, må det så vara...

Frederick

Vad är det som hänt här? Har de fega kräken flytt, deserterat? Av någon anledning känns det som om jag skulle kunna ta mig an dem allihop. Jag känner mig starkare än någonsin. Kanske är det ett tecken? Är det hans sätt att säga att det jag gör inte är fel. Kanske är han stolt över mig, som en far.

Styrkan som tilltar, blodet i mina ådror blir varmare och varmare. Låt mig få visa dig gud, att jag Frederick inte är ond. Det är männen jag mördat som var onda. Du litar på mig, visst?

Du viskar i mitt öra, eller hur? Säger åt mig att hålla ögonen öppna, inte sant? Det finns en fiende ibland oss, en infiltratör, och dessutom en som står i förbund med den onde själv. Säg bara till...

Är det dags? Jag hör dig tydligt. Vad som kommer att ske är oundvikligt, och jag är äntligen förlåten. Jag kan ge dem alla syndernas förlåtelse...

Till Generalmajor Bass, Överbefälhavare Harrisburg

Bäste Bass, jag skriver till er med största oro. Männen har upptäckt gruvan. Jag visste att det någon gång skulle hända: kriget har tagit längre tid än man räknat med, och männen har hunnit utforska de närliggande skogarna väl. Jag blev, med största diskretion, tillfrågad om jag ville ta del av profiten och hålla tyst om deras "företag", men jag avböjde givetvis och påpekade att de kunde bli dömda i krigsrätt för att bedriva olaglig gruvarbete i en redan inmutad gruva.

De män som kände till gruvan valde dock att ignorera mina order, detta är jag säker på, för några dagar efter samtalet började underliga saker hända i fortet.

Män som tidigare varit vänligt sinnade blev aggressiva och män som tidigare varit buffliga blev än värre. Jag är säker på att de bryter malm uppe i gruvan, och jag tror att de har sergeant Harts godkännande. Sedan de började spränga i gruvan har Hart blivit mer och mer underlig. Han provocerar mig öppet inför männen och imorgon tänker jag suspendera honom. Det som har påverkat honom har också påverkat alla andra.

Jag tror dock att jag kommit på vad det är som är orsaken till allt ont: Vattnet, det är det enda vi alla delar.

Bäcken mynnar ut precis under kullarna som gruvan ligger i och det är min övertygelse att det, när de började spränga, frigjordes något i vattnet. Nu straffas vi alla för deras girighet.

Jag skriver det här brevet till dig för att be om omdelbart understöd. Skicka hjälp snarast, innan det är för sent. Jag försöker bibehålla det lilla lugn som fortfarande finns kvar i fortet tills undsättning kommer.

Det är ont om tid, och jag skickar brevet med min sista tregna soldat: Charles Ardiss, som sluppit undan galenskapen tack vare spriten. När han levererat det här brevet till er vill jag att han blir belönad med en god flaska bourbon.

Eder förtrogne:

Löjtnant Samuel Paine

